

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. I., nar. X, t.č. pobytem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 2. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2026, č. j.
OAM-88/BA02-BA06-2026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 2. 2026, č. j. OAM-88/BA02-BA06-2026 žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce ze dne 22. 1. 2026 tak, že je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že má zato, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech tím, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, když jeho žádost posoudila jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) i přesto, že se v jeho případě objevily nové skutečnosti, jež jsou relevantní pro řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, neopatřil si důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci a věc neposoudil vyváženě i přesto, že k tomu byl povinen. Žalobce má zato, že v jeho případě nebyl dán důvod pro posouzení žádosti jako nepřipustné dle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu pro nesplnění v zákoně uvedených kumulativních podmínek, tedy pro absenci nových skutečností či zjištění, jež nebyly posuzovány v předchozím řízení bez viny žadatele, a tyto skutečnosti nejsou relevantní z pohledu posuzování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ať již ve formě azylu podle § 12 tohoto zákona nebo doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce uvedl, že poprvé o mezinárodní ochranu požádal dne 14. 4. 2025, kdy uvedl, že se bojí návratu do země původu zejména z důvodu hrozby narukování do ruské armády v rámci mobilizace. V minulosti žil na Ukrajině na základě trvalého pobytu s manželkou a třemi dětmi, všichni jsou ukrajinského původu. Jeho syn V. bojuje v ukrajinské armádě a v případě mobilizace by žalobce musel proti němu bojovat. Mobilizace se obává o to více, že před opuštěním Ruska byl profesionálním vojákem – seržantem. Báł se i reakce lidí a státních orgánů v případě svého návratu s ohledem na výše uvedené skutečnosti a panující nenávisť mezi Ukrajinci a Rusy. Žalobce se proti rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, bránil žalobou, jež byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2025 č.j. 19 Az 34/2025-42 zamítnuta, avšak kasační stížnost nepodal. Je pravdou, že v současném řízení namítá víceméně stejné rozhodné skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, což samo o sobě bez dalšího neznámá, že je jeho žádost nepřipustná. Podmínka existence nových skutečností či zjištění může být naplněna i v případě, že se tyto v mezičase objevily, potom není přímo nutné, aby na ně sám žalobce odkazoval. V té souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS „) ze dne 6. 3. 2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96. Žalobce má zato, že v jeho případě došlo v mezičase mezi dvěma řízeními hned ke dvěma skutečnostem, jež kumulativně naplňují všechny tři podmínky uvedené v § 11a odst. 1 zákona o azylu, jež měl žalovaný brát v potaz, a jejichž existence znemožňuje označení opakované žádosti za nepřijatelnou ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
4. První takovou okolností, na níž měl brát žalovaný ohled, je změna situace v zemi týkající se možnosti mobilizace žalobce. K té se vyjádřil Krajský soud v Ostravě v rámci soudního přezkumu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Již o tomto posouzení lze mít pochybnosti zejména proto, že se vůbec nevěnuje nebezpečí tzv. skryté mobilizace, na něž žalobce v původním řízení hned několikrát odkazoval a která je relativně dobře zdokumentovaná. Ohledně trvání či netrvání mobilizace se názory soudů v průběhu času liší, přičemž žalobce uvedl, že dle nejnovějších zpráv se zdá, že Ruská federace opět plánuje přikročit k oficiální mobilizaci z důvodu vysokých lidských ztrát na frontě a na tento krok se na konci loňského roku připravila i legislativně, když ruské ministerstvo obrany má nyní Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možnost využít až dvoumilionovou mobilizační rezervu, jež může nově zamířit i za hranice Ruska a byl schválen návrh zákona zpřísňující opatření proti „vyhýbání se povinnosti bránit vlast“ a „zkreslování historické pravdy“. Tento krok je vnímán jako právní ospravedlnění pro stíhání Rusů, kteří by se mohli pokusit vyhnout odvodu či jej kritizovat. Žalobce má zato, že pokud by k něčemu takovému došlo, je velmi pravděpodobné, že by mobilizace dopadla právě na něj vzhledem k jeho vojenské minulosti i jeho rodinnému zázemí a pobytu na Ukrajině. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96, jež dle jeho názoru dopadá i na jeho věc a dle něhož *„...I opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být....považována za žádost shodnou a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* s tím, že soud má povinnost ve svém rozhodování zohlednit i skutečnosti, jež nastaly po vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Mobilizovaní ruští vojáci jsou nuceni k činům, jež naplňují skutkovou podstatu trestných činů proti míru a válečných zločinů, přičemž s ohledem na dronové a raketové útoky na civilní cíle může být voják spoluúčastníkem válečných zločinů, i když je fyzicky vzdálen tisíce kilometrů od fronty, pokud tyto útoky technicky připravuje. Je proto třeba uvedené skutečnosti prověřit a posoudit a za tím účelem si obstarat zprávy, z nichž budou vyplývat informace, jak konkrétně probíhá v Ruské federaci výkon základní vojenské služby branců a k jakým jednotkám jsou tito zařazováni a jaké konkrétní činnosti vykonávají.

5. Druhou relevantní skutečností, jež nastala v mezičase mezi dvěma žádostmi žalobce o mezinárodní ochranu, jsou překážky spojené s vyřízením náhradních cestovních dokladů potřebných k vycestování z území. Žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, přičemž pro vycestování z území je pro něj nutné získání alespoň náhradního cestovního dokladu. O jejich získání se žalobce opakovaně pokoušel po zamítnutí první žádosti o mezinárodní ochranu, což se mu nepodařilo vyřídit, neboť s ním ruské zastupitelství odmítlo komunikovat a další pokusy o jeho kontaktování již nebyly možné s ohledem na zajištění v zařízení pro zajištění cizinců dne 20. 1. 2026. Z uvedeného lze dovodit, že Ruská federace, jejímž je žalobce občanem, nad ním odmítá převzít ochranu vzhledem k jeho pobytové historii a rodině na Ukrajině a mohlo by tak jít o další indicii, že by v případě návratu do země žalobci hrozilo vážné nebezpečí minimálně ve vztahu k posouzení důvodů podle § 14a zákona o azylu. Nelze pominout, že by v takovém případě velmi pravděpodobně nebylo možné realizovat jeho návrat do země, a šlo by o důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovanému byla tato informace známa, neboť ji v rámci přechodního řízení zmiňoval, avšak nijak se jí nevěnoval a její relevanci neposuzoval. Lze přitom dovodit, že jde o skutečnost naplňující všechny tři výše uvedené kumulativní podmínky a její neposouzení tak brání posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalovaný se jí měl zabývat a věc meritorně posoudit. Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 3. 2026 žalovaný uvedl, že má zato, že žalobní námitky neprokazují porušení některých ustanovení správního řádu či zákona o azylu žalovaným. Považuje za zcela nepřijatelné tvrzení žalobce, že ač se o nových skutečnostech nezmínil, měl k nim žalovaný přihlížet, což nemá oporu v zákoně ani v judikatuře, dle níž nese břemeno tvrzení vždy žadatel o mezinárodní ochranu, z jehož tvrzení se pak v řízení vychází. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele v zemi jeho původu, je zcela nereálná, neboť jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svoji zemi původu opustil, zda byl pronásledován, z jakých důvodů, či zda zde jsou skutečnosti svědčící o důvodné obavě nebezpečí vážné újmy. Žadatel musí v průběhu řízení uvést veškeré relevantní důvody, na základě nichž poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žadatele podávajícího opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak mj. tíží břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný odkázal na judikaturu, dle níž bylo-li řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení a důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z hlediska, zda mu mohly být známy v době jeho právní žádosti a mohl je tedy uvést, či zda mu v tom nezabránilly objektivní důvody. Žalovaný zrekapituloval vyjádření žalobce učiněné v rámci jeho aktuální druhé žádosti o mezinárodní ochrany s tím, že žalobce potvrdil, že důvody pro podání jeho žádosti zůstaly stejné jako v rámci řízení o jeho předchozí žádosti, v mezidobí se nic nezměnilo. Zdůraznil, že dle judikatury opakovaná žádost neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání, přičemž věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Žalovaný je přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, rozhodnutí řádně odůvodnil. Bylo zjištěno, že žalobce neprokázal posun v azylově relevantním významu jím uváděných důvodů a situace v zemi jeho původu se nezměnila tak, aby to vedlo k meritornímu rozhodnutí. Námitky použité v žalobě a hypotézy, k nimž měl žalovaný přihlížet, ač je sám žalobce v řízení neuvedl, nejsou relevantní. Žalobce nebyl v řízení nováčkem, věděl, že musí uvést veškeré skutečnosti relevantní pro jeho žádost. Pokud by se obával gradace situace ohledně mobilizace v Rusku či si skutečně v mezičase vyřizoval cestovní doklad, měl a mohl tyto skutečnosti správnímu orgánu v průběhu řízení sdělit, což učinil až v rámci žalobních tvrzení, přičemž dle názoru žalovaného tak učinil pouze účelově s cílem zvrátit negativní stav, avšak bez reálného základu. S ohledem na spisový materiál navíc z uvedeného nelze ani učinit závěr, že tyto skutečnosti nemohl uvést v opakované žádosti z důvodů nezávislých na jeho vůli a žaloba jeho příběh pouze účelově nadstavuje. S ohledem na to, že žalobce nechce vycestovat do vlasti, je navíc i velmi nepravděpodobné, že by skutečně kontaktoval zastupitelský úřad jeho vlasti ČR poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 správního řádu soudního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
11. Prvou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 14. 4. 2025 přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2025 č.j. OAM-452/BA07-P15-2025 mu nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. V rámci tohoto řízení žalobce mj. uvedl, že neodcestoval, neboť nemá cestovní pas a při jeho opatření by musel kontaktovat velvyslanectví, čemuž se chtěl kvůli probíhající válce vyhnout, kromě toho ani neví, kde velvyslanectví je. Vyloučil, že by měl v Rusku jakékoliv problémy z azylově relevantních důvodů. O mezinárodní ochranu požádal po svém zajištění, kdy se o této možnosti dozvěděl, z důvodu, že na Ukrajině i v Rusku probíhá válka a nemůže se proto ani do jednoho z těchto států vrátit, neboť je přesvědčen, že tam bude pronásledován. Uvedl, že žil na Ukrajině, následně požádal o polské vízum, před uplynutím jeho platnosti si vyřídil vízum na sloučení rodiny s ohledem na to, že jeho manželka žila v té době také v ČR, kam přicestovala po začátku války, následně se však vrátila na Ukrajinu. V Rusku při odjezdu žádné problémy neměl, a to ani se získáním cestovního pasu, nebyl nikdy soudně trestán ani stíhán, neměl žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do Ruska se bojí reakce lidí s ohledem na panující nenávist k Ukrajincům, přičemž on dlouhou dobu na Ukrajině žil. V Rusku nemá žádné zázemí. Od mezinárodní ochrany očekává legalizaci pobytu, jež by mu umožnila legálně pracovat a zajistit si bydlení. Proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podal žalobce žalobu, jež byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č.j. 19 Az 34/2025-42 ze dne 27. 11. 2025 zamítnuta s odvodněním, že v řízení bylo prokázáno, že neexistuje přiměřená pravděpodobnost domnívat se, že by žalobce měl být v případě návratu do vlasti nuceně odeslán účastnit se bojů na Ukrajině či jakýchkoli jiných bojových operací mimo území Ruska, ledaže by s tím sám souhlasil, a s ruskou armádou uzavřel profesionální smlouvu, na jejímž základě by následně mohl být na Ukrajinu odeslán. V souvislosti s invází Ruska na Ukrajinu dochází jen k omezenému počtu individuálních bezpečnostních incidentů, na území Ruska v současné době neprobíhá žádný vnitrostátní ani mezinárodní zbrojený konflikt, jenž by žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozil na životě či lidské důstojnosti a žalobci tak v případě jeho návratu do země původu nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

12. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 1. 2026 č.j. DRPA-26894-12/ČJ-2026-000022-ZZC byl žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem bylo, že žalobce nerespektoval rozhodnutí ze dne 2. 3. 2025 o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území smluvních států na dobu jednoho roku. Z rozhodnutí vyplývá, že uvedené skutečnosti vyšly najevo poté, co byl žalobce dne 20. 1. 2026 kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce následně podal dne 22. 1. 2026 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při podání vysvětlení dne 20. 1. 2026 žalobce uvedl, že s ohledem na rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území smluvních států na dobu 1 roku věděl, že se na území ČR nachází neoprávněně, odcestovat měl do 3. 4. 2025. Nevěděl o tom, že byla jeho předchozí žádost o udělení azylu neúspěšná. Je bez finančních prostředků, nemá žádné zdravotní problémy. Je ženatý, má 3 děti, všichni žijí na Ukrajině, zbytek rodiny v Rusku. V Rusku byl naposledy před 8 lety, ve vycestování z ČR mu bránil pouze nedostatek finančních prostředků. Opakovaně uvedl, že mu v domovské zemi nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2026 byl žalovaný zajištěn ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání zajištění byla stanovena do 11. 5. 2026. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je ruské národnosti, bez politického přesvědčení, není politicky aktivní. Uvedl, že do ČR přicestoval cca 15. 1. 2022 na základě polského víza, následně přijela manželka. Podal žádost o sloučení rodiny a obdržel z tohoto důvodu vízum. Jeho žena zřejmě získala dočasnou ochranu. O mezinárodní ochranu žádal v minulém roce v ČR, nebyla mu udělena a dostal výjezdní příkaz na 30 dní. Nikdy nebyl trestně stíhán, nemá zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby.
13. Jedním z podkladů pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí je Informace žalovaného – OAMP Ruská federace Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 15. 5. 2025, dále Informace OAMP ze dne 26. 1. 2026 Návraty občanů Ruské federace do vlasti, Krátkodobé a dlouhodobé vycestování, zacházení ze strany státních úřadů, přístup ke státním službám a dokumentům. Z této informace vyplývá, že oproti situaci v předešlých letech se nevyskytla žádná nová omezení týkající se běžných občanů Ruské federace navracejících se do Ruské federace po svém pobytu v zahraničí, tito nečelí ani zvýšenému zájmu ze strany úřadů, neexistují jejich masivní kontroly, úřady se ani nezaměřují na soby, jež zemi opustili před a během září 2022. Současně úřady zřejmě disponují databází osob, jež zemi opustily během určitého období. Zvýšeným kontrolám čelí především tzv. rizikové skupiny, nap. aktivisté, novináři, právníci, kteří jsou pravidelně zadržováni kvůli detailnějšímu pohovoru/výslechu. V současné době neexistuje oficiální stání politika postihu navrátilců, podle ústavy a souvisejících zákonných opatření se ruští občané mají právo vrátit bez překážek do země. Osoby bez platných dokladů totožnosti musí zaplatit správní pokutu, vyžádat si nové dočasné dokumenty prokazující jejich identitu a podat žádost o nový cestovní doklad. Žalobce ve správním řízení nevyužil možnosti seznámit se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nenavrl jejich doplnění a neuvedl žádné nové informace, jež by měl vzít žalovaný při svém rozhodování v úvahu. Následně bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
14. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“
Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
16. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „*Řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná*“
17. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz, a nebyly uvedeny již v předchozí, řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
18. V té souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
19. Prvou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 14. 4. 2025 přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2025 č.j. OAM-452/BA07-P15-2025 mu nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Tuto žádost žalobce odůvodnil obavami z návratu do Ruska s ohledem na panující nenávist k Ukrajincům, přičemž on na Ukrajině delší dobu žil a má tam rodinu. Dále uvedl absenci zázemí v Rusku. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má obavy z případného nasazení do války proti Ukrajině, na jejíž straně bojuje jeho syn. Dále uvedl, že bylo-li by jeho žádosti vyhověno, jeho pobyt na území ČR by se zlegalizoval a měl by možnost legálně pracovat a usadit se. Zároveň výslovně uvedl, že v Rusku žádným problémům nečelil.
20. V souvislosti se svým zajištěním, k němuž došlo bezprostředně před podáním aktuální žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 1. 2026, žalobce na opakované dotazy uvedl, že mu v případě návratu do domovské země žádné nebezpečí nehrozí.
21. Žalobce jako důvody podání aktuální žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nemá kam vrátit, neboť jeho rodina žije na Ukrajině, ale on jako občan Ruské federace by se musel vrátit do Ruska, kde by byl odveden a nucen válčit proti své rodině, když jeho syn je nasazen ve válce jako voják ukrajinské armády. Dále uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, žádným způsobem se politicky neangažoval, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby, nikdy nebyl trestně stíhán.
22. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V daném případě žalobce oproti první žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti. Žalobce uvedl naprosto stejné motivy svých obav v případě návratu do vlasti a neochoty se do země původu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. trvající válku Ruské federace, jejímž je státním příslušníkem a z toho vyplývající obavu z odvedení do války a možnosti, že by tak byl donucen bojovat proti svému synovi, jenž bojuje na straně Ukrajiny. Jako další důvod podání žádosti uvedl možnost legalizace svého pobytu a z toho vyplývající možnost legálního zaměstnání. Svá tvrzení uvedená v předchozím správním řízení žádným způsobem nedoplnil. Z žalobcových tvrzení v rámci obou řízení zároveň zcela jednoznačně vyplynulo, že ve své vlasti nikdy nečelil žádným problémům. Z tvrzení, jimiž žalobce odůvodňuje svoji novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že se nejedná o novotu, nýbrž dodatečné informace, jež byly známy žalobci již v době řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž žalobcem tvrzený důvod nepředstavuje žádnou relevantní novotu z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu.

23. Jak rovněž vyplývá ze správního spisu i napadeného rozhodnutí, žalobce mohl doplnit svá tvrzení kdykoliv v průběhu řízení a stejně tak předložit důkazy pro podporu svých tvrzení, čehož nevyužil. Žalobcova tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce v řízení před správním orgánem svoji aktuální žádost odůvodnil týmiž důvody, které uváděl již v první žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž neuvedl žádné nové skutečnosti, což sám potvrzuje v žalobě. V žalobě zopakoval důvody své žádosti, přičemž vyslovil přesvědčení, že v zemi jeho původu nastala zásadní změna situace v kontextu jeho individuální situace, jež spočívá v tom, že se dle nejnovějších zpráv zdá, že Ruská federace opět plánuje přikročit k oficiální mobilizaci a zároveň odpadla dřívější legislativní překážka vysílat mobilizované brance mimo hranice Ruska. Tudíž v případě jeho mobilizace nic nebrání tomu, aby byl nucen k páchání válečných zločinů. Z těchto skutečností dovozuje, že se tímto smění situace v zemi jeho původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti, přičemž soud má povinnost ve svém rozhodování zohlednit i ty skutečnosti, jež nastaly po vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany a jsou pro toto řízení relevantní.
24. Žalobce v nyní projednávané žádosti stejně tak jako v řízení o jeho první žádosti, netvrdil žádnou změnu okolností ani důvodů, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, přičemž ani žalovaný nezjistil žádnou podstatnou relevantní změnu stavu v zemi původu žalobce. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící pro to, že jeho osobní situace je odlišná od situace osob, jež se nachází v totožném postavení jako on, např., že mu byl doručen mobilizační rozkaz či že by např. byl kontaktován za účelem mobilizace státními orgány, ale vyslovuje pouze obecnou nikoli konkrétními skutečnostmi odůvodněnou obavu z mobilizace v souvislosti se svou dřívější profesní minulostí. Toto jsou skutečnosti, jež byly žalobci známy a existovaly již v době podání první žádosti, tedy nejde o nové skutečnosti, jež by měly mít důsledek v podobě meritorního rozhodování o opakované žádosti. Samotná skutečnost, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že žalobce, jenž je ročník narození 1973, byl v minulosti profesionálním vojákem, sice znamená, že nelze vyloučit jeho formální zařazení mezi mobilizovatelné osoby, avšak bez tvrzení nové, konkrétní a individualizované hrozby mobilizace po předchozím rozhodnutí nejde o novou skutečnost způsobitou prolomit nepřipustnost opakované žádosti.

25. Z uvedených skutečností nelze dle názoru soudu dojít k závěru, že by jimi žalobce poukazoval na jakoukoliv novotu či změnu okolností v zemi původu od doby skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, jež by mohla mít za následek meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Důvodem je, že se jedná o zcela spekulativní úvahy, z nichž nelze dovodit, že by žalobcovy obavy z povolání do války na Ukrajině stály na reálném základě či že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, neboť je nezbytné hodnotit současný stav, resp. stav panující v době návratu žalobce do země původu a v současné době není pravděpodobné, že by byl žalobce v případě svého návratu do země původu nuceně odeslán účastnit se války či jiných bojových operací. Nejedná se tak o situaci v zemi původu žalobce, která by byla zásadně odlišná od situace, kdy bylo rozhodováno o jeho předchozí žádosti. Žalovaný individuálně posoudil situaci žalobce, obstaral si dostatek informací z různých zdrojů, jež se staly podkladem pro jeho rozhodnutí. Žalobce pomíjí, že primární břemeno tvrzení leží právě na něm, nikoli na žalovaném, který není povinen sám aktivně vyhledávat možné změny situace v zemi původu, a není povinen domýšlet či konstruovat nové azylově relevantní skutečnosti namísto něj. Zároveň u druhé žádosti je tento princip uplatňován ještě důsledněji než u žádosti první a žalovaný proto nemá povinnost z vlastní iniciativy zkoumat, zda došlo ke změně situace v zemi původu žalobce a zda by taková změna hypoteticky mohla mít dopad na žalobce, pokud on sám netvrdil žádné nové konkrétní skutečnosti, které by nastaly po právní moci předchozího rozhodnutí, a které nemohl dříve uplatnit. Jak bylo uvedeno výše, k tomu, aby žalobcova argumentace byla úspěšná, by musela nastat situace spočívající například v tom, že by byl žalobci vydán povolávací rozkaz či se změnil jeho právní status v Rusku či podmínky mobilizace, tedy šlo by o skutečnosti, jež by reálně mohly mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Pokud je žádost shledána nepřipustnou právě pro absenci nových skutečností oproti předchozímu řízení, pak správní orgán neprovádí plné dokazování, které by odpovídalo meritornímu řízení. Pokud proto žalobce neuvedl žádnou novou, konkrétní a přímo k němu se vztahující skutečnost, pak žalovaný postupoval správně, pokud jeho žádost posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil, neboť nebyl povinen vést dokazování k otázkám, které žalobce uplatnil již dříve a nově nijak nekonkretizoval.
26. Soud shledal účelovou i argumentaci žalobce týkající se údajné nemožnosti zajistit si náhradní cestovní doklad. Žalobce uvádí, že nedisponuje platným cestovním dokladem, jenž je pro jeho vycestování z území nezbytný a údajně s ním ruské zastupitelství odmítlo komunikovat poté, co se po zamítnutí první žádosti pokoušel o jeho získání, a žalobce z toho dovozuje, že Ruská federace nad ním odmítá převzít ochranu, přestože je jejím občanem, a to právě s ohledem na jeho pobytovou historii a skutečnost, že se jeho rodina nachází na Ukrajině. Tyto spekulativní dedukce žalobce však nejsou ničím podložené, naopak jsou vyvrácené skutečnostmi uvedenými ve výše zmíněné informaci MV ČR. Zároveň lze důvodně pochybovat o pravdivosti žalobcových tvrzení s ohledem na jeho dosavadní přístup, neboť se již v rámci předchozího řízení odmítl za uvedeným účelem na zastupitelský úřad dostavit a ani v současné době nemá motivaci tak učinit s ohledem na to, že nemá v úmyslu dobrovolně do země svého původu, ev. jinam, odcestovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

27. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k žalobcem tvrzeným skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, jenž se nachází ve správním spise, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. 5. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.